

Josep Lluís Romeral: el Barça li dóna vida

Aparentment, ser un seguidor decidit i aferrissat del Barça hauria de comportar moltes dificultats per a un valencià. És una aparença. N'hi ha moltes, cada dia més.

D'aficionats, n'hi ha de tots els colors, però dubte que n'hi haja un com Josep Lluís Romeral, president de la penya barcelonista de València. Romeral, nascut a Conca i valencià d'adopció, treballa en la central de Correus i ha pasat vicissituds de tota mena a causa del seu enfervorit amor al Barça i a Catalunya. Blaveros i fatxes de cabell engomat han intentat intimidar-lo. Resulta ben difícil, però, tombar la ferresa d'aquest home. Impossibile, diria jo.

Pregunta.-A mi, em sobta que un home nascut a Conca i veí de València siga un significat barcelonista.

Resposta.-En realitat, és una afició que em ve de quan era petit; en el pati de l'escola emulava Ramallets, aquell meravellós porter dels anys seixanta. Fou després, quan vaig comprendre el que significava el Barça —allò de «més que un club»—, que vaig estimar també Catalunya. Naturalment, per arribar a aquesta comprensió del fet social, abans vaig comptar amb la col·laboració de bons amics catalans que vivien a València com Santiago Ninet, Ernest Lluch, Josep Viader i d'altres. Eren els anys setanta.

P.-El teu amor pel Barça és més aviat platònic. No crec que pugues veure'l cada diumenge.

R.-Ara em conforme amb el fet de ser-ne soci. Evidentment, hi ha mas-

J. L. Romeral, valencià de Conca i catalanista

on hi havia eleccions lliures. Per això, el Barça és més que un club. Una frase, aquesta, que mai no hauria pogut nàixer amb Josep Lluís Núñez, l'actual president, sinó amb una directiva nacionalista, com la que va presidir Agustí Montal. El poble català no pot oblidar què ha significat el Barça per a Catalunya.

P.-Asserena't, Romeral. Em fa la impressió que ets un anti-Núñez.

R.-Sí, i t'ho explicaré. Sóc anti-Núñez, perquè he vist que aquest

senyor ha descatalanitzat el Barça, fixant massa jugadors estrangers. Mira, un club que represente Catalunya ha de tenir una bona representació de jugadors de la terra. Recorda aquell Barça de Ramallets, Gensana, Segarra, Rifé, Rexach, Torres... Els jugadors que són del país saben comptar-se com a catalans. En handbol i bàsquet passa el mateix. Hem de nacionalitzar el Barça.

P.-Josep Lluís, tinc entès que quan el Barça endossà cinc al Madrid, al Bernabeu, l'any setanta-quatre, quasi t'empresonenen.

R.-Allò fou massa. Cinc a zero davant el Madrid, i en el seu camp, en el seu quarter, era tant com el triomf de la llibertat contra la dictadura, que sempre representà el Madrid. Quan s'acabà el partit, vaig posar en el tocadiscos *La Santa Espina* i *El cant de la senyera* a tot volum. Significava el triomf de Catalunya contra el centralisme, contra totes

les humiliacions que l'equip centralista ens havia fet. ¡I, damunt, el televisaren! M'hauries d'haver vist com premia els punys d'alegria i emoció. La meua dona, estorada, no feia més que repetir-me: «¡estàs boig, estàs boig!» Però no hi havia manera de contenir-me.

P.-A part la qüestió platònica, la teua fidelitat al club continua.

R.-Això sempre. Encara més, la gent hauria de comprendre què significa el Barça. El poble català deu molt a aquesta entitat. A través del Barça, s'ha anat gestant la llibertat; durant la dictadura, era l'únic lloc

les humiliacions que l'equip centralista ens havia fet. ¡I, damunt, el televisaren! M'hauries d'haver vist com premia els punys d'alegria i emoció. La meua dona, estorada, no feia més que repetir-me: «¡estàs boig, estàs boig!» Però no hi havia manera de contenir-me.

P.-Una prova del teu patriotisme. ¿Fins a on arribaries pel teu Barça?

R.-Pel Barça jo donaria la vida. No ho dubtes.